

Sygn. akt VII U 148/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2019 r. w W.

sprawy K. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rekompensatę

na skutek odwołania K. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 28 grudnia 2016 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu K. T. prawo do rekompensaty;
2. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczenia;
3. przyznaje pełnomocnikowi z urzędu radcy prawnemu K. K. Radcy Prawnego ul. (...) lok (...) (...) P. kwotę 408,33 zł (czteryście osiem złotych 33/100) powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej z urzędu, którą to kwotę nakazuje wypłacić ze środków Skarbu Państwa- kasa Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony K. T. w dniu 27 stycznia 2017 r. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. odwołanie od decyzji z dnia 28 grudnia 2016 r. znak: (...) odmawiającej mu prawa do rekompensaty. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony zaznaczył, że w latach od 2 września 1968 r. do 31 lipca 1988 r. był zatrudniony w Fabryce (...) S.A.” w W. przy ul. (...). Przez cały okres zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na stanowisku ślusarza – wyrównywacza tarcz szlifierskich. To stanowisko jest wymienione w wykazie A Dział III poz. 78 pkt 7 stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Czynności jakie wykonywał na zajmowanym stanowisku to: powlekanie na gorąco metalami kolorowymi lub tworzywami sztucznymi, szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne, lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali niezależnych (odwołanie z dnia 27 stycznia 2017 r. k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Argumentując swoje stanowisko organ rentowy wskazał, że nie zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach

żadnego okresu zatrudnienia ubezpieczonego. Organ rentowy nie zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia K. T. od 2 września 1968 r. do 31 lipca 1988 r. w Fabryce (...) S.A.” w W.. W ocenie organu rentowego świadectwo pracy w szczególnych warunkach zawiera różne pozycje wykonywanych prac w odniesieniu do jednego stanowiska pracy tj. ślusarz - wyrównywacz tarcz szlifierskich, które odnosi się tylko do poz. 78 i dlatego uznano, że ubezpieczony w ww. okresie nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach (odpowiedź na odwołanie z dnia 7 lutego 2017 r. k. 4 a.s.).

Pismem procesowym z dnia 21 listopada 2017 r. pełnomocnik odwołującego wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 28 grudnia 2016 r. znak: (...) poprzez przyznanie K. T. prawa do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych oraz zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu koniecznych i udokumentowanych wydatków radcy prawnego według ich spisu, który zostanie przedstawiony na koniec procesu (pismo procesowe z dnia 21 listopada 2017 r. k. 69 – 73 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. T., urodzony w dniu (...) z zawodu jest ślusarzem. W okresie od 2 września 1968 r. do 31 lipca 1988 r. był zatrudniony w Fabryce (...) S.A.” w W. na stanowisku ślusarza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracodawca, wystawił odwołującemu z datą 3 lutego 2011 r. świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach zgodnie, z którym w całym okresie zatrudnienia wykonywał on prace ślusarza. Prace ślusarza zostały przyporządkowane do działu III wykazu A poz. 78, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Pozycja 78 w.w. rozporządzenia to szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne. Równocześnie, przyporządkował te prace do stanowiska wymienionego w pkt 7 w poz. 78 zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego, czyli ślusarz - wyrównywacz tarcz szlifierskich. Następne świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach pracodawca, wystawił z datą 23 listopada 2016 r., w którym rozszerzył ilość punktów z działu III wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (świadectwo pracy k. 7 tom II akt organu rentowego, świadectwo pracy k. 12 tom II akt organu rentowego, opinia biegłego sądowego z zakresu BHP M. M. k. 99 – 106 a.s.)

Dodatkowe pozycje, w ramach, których, odwołujący wykonywał prace w szczególnych warunkach, to:

- 1) pkt 77 - powlekanie na gorąco metalami kolorowymi lub tworzywami sztucznymi,
- 2) pkt 83 - lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych.

Według angażu, w Fabryce (...) S.A.” w W. odwołujący, z dniem 2 września 1968 r. został zatrudniony na wstępny staż pracy w charakterze ślusarza. Stażysta to osoba, która odbywa staż - próbny okres pracy. Celem stażu pracy było pogłębienie wiedzy nabytej w szkole i przystosowania jej do działalności praktycznej oraz wdrażania absolwenta do systematycznego i dokładnego wykonywania przyszłej pracy. Po ukończeniu stażu wstępnego, odwołujący został zatrudniony w ślusarni na stanowisku ślusarza.

Mianem ślusarza określa się rzemieślnika, którego zadaniem jest ręczna lub ręczno-maszynowa obróbka metalu. Celem pracy ślusarza jest budowa prostych konstrukcji lub konserwacja i naprawa prostych mechanizmów i wyrobów metalowych. W zależności od rodzaju wykonywanych prac, ślusarze specjalizują się w określonych kierunkach. W ramach swojej pracy, w zależności od charakteru działalności zakładu pracy, ślusarz, może się zajmować:

1) dorabianiem, dopasowywaniem i wymianianiem uszkodzonych części z zastosowaniem operacji: wiercenia, rozwiercania, cięcia, piłowania, skrobania, docierania, gięcia, nitowania, lutowania, kucia, szlifowania, zgrzewania, toczenia, frezowania itp.;

2) wykonywanie, naprawianie, odnawianie przedmiotów z metalu z zastosowaniem różnych technik i technologii;

3) łączeniem metali różnymi technikami.

Warunki pracy ubezpieczonego były takie, że lutowanie przy użyciu lutów srebrnych wymaga topika, którym był B.. Jest to środek chemiczny, który nie zachowuje się neutralnie, wpływa on na zdrowie człowieka. Lutowanie cynowe - topikiem był kwas, którego opary wdychano. Pracownicy mieli założone wyciągi indywidualne, ale one były nieskuteczne, dlatego że każdy wyciąg oziębiał detale łączone, więc wpływał na jakość wyrobów. Pracownicy byli bardziej narażeni na działanie czynników szkodliwych. Obróbka wykończeniowa, polerowanie, to były procesy wykonywane w całości przez tego samego pracownika. Ubezpieczony od początku musiał sobie przygotować narzędzia, czyli tarczę filcową, która jest oklejana korundem przez pracownika. Przygotowanie takiej tarczy to też jej wyrównanie. Pracownik musiał sobie sam przygotować narzędzia pracy i potem tę pracę wykonać. Przy polerowaniu i przygotowywaniu tarcz, największą uciążliwością były pyły przemysłowe. Do podstawowych czynności zawodowych, odwołującego, należało:

1) szlifowanie,

2) polerowanie,

3) lutowanie

(zeznania świadka A. W. k. 78 a.s., zeznania świadka H. C. k. 79 a.s., zeznania odwołującego K. T. k. 80 a.s., opinia biegłego sądowego z zakresu BHP M. M. k. 99 – 106 a.s.).

Fabryka (...) S.A, zajmuje się produkcją aparatów i wyrobów z trzech podstawowych gałęzi techniki medycznej (RTG, EKG, respiratory do znieczulenia) uzupełniona o drobny sprzęt medyczny i profesjonalne zestawy metalowych mebli medycznych.

Odwołujący wykonywał prace wymienione w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w dziale III w pozycji:

78 - szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie

mechaniczne,

83 - lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych

(opinia biegłego sądowego z zakresu BHP M. M. k. 99 – 106 a.s.).

W dniu 16 września 2016 r. K. T. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. wniosek o emeryturę wraz z rekompensatą.

Decyzją z dnia 28 grudnia 2016 r. znak: (...) organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do rekompensaty ponieważ świadectwo pracy w szczególnych warunkach z dnia 23 listopada 2016 r. zawiera różne pozycje wykonywanych prac w odniesieniu do jednego stanowiska pracy tj. ślusarz - wyrównywacz tarcz szlifierskich, które odnosi się tylko do poz. 78 i nie zawiera istotnych danych celem przyznania rekompensaty. Dlatego organ rentowy

uznał, że ubezpieczony w ww. okresie nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach (decyzja z dnia 28 grudnia 2016 r. k. 13 tom II akt organu rentowego).

Ubezpieczony odwołał się od decyzji organu rentowego z dnia 28 grudnia 2016 r. inicjując niniejsze postępowanie sądowe (odwołanie z dnia 27 stycznia 2017 r. k. 2 a.s.).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach osobowych oraz aktach rentowych ubezpieczonego oraz w oparciu o dowód z zeznań świadków A. W. i H. C. i zeznań odwołującego, a także w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu BHP.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka świadków A. W. i H. C. oraz odwołującego ponieważ są one logiczne, a nadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za wiarygodne i tworzące spójny stan faktyczny. Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinię powołanego biegłego sądowego, albowiem dowód ten pozwolił na precyzyjne określenie, że praca wykonywana przez odwołującego w spornym okresie była wykonywana w warunkach szczególnych. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłego Sąd przyjął za własne, albowiem opinia została wydana w oparciu o spójne i wiarygodne zeznania świadków. Sąd zwraca uwagę również, że biegły orzekający w niniejszej sprawie jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę z zakresu BHP i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Ponadto Sąd miał na uwadze, że organ rentowy oraz odwołujący nie wnosili zastrzeżeń do opinii biegłego.

W związku z tym Sąd uznał, że zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 28 grudnia 2016 r. znak: (...) okazało się zasadne i podlegało uwzględnieniu.

W ocenie Sądu spór pomiędzy stronami dotyczył ustalenia, czy odwołujący legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, który uprawniałby do przyznania mu prawa do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Pozostałe kwestie związane ze spełnieniem przesłanek do otrzymania rekompensaty nie były sporne.

Zgodnie z art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 664 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą pomostową”, rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy pomostowej, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli posiada okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat.

Wykaz prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze o których mowa w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą emerytalną”, nie podlega wykładni rozszerzającej. Prace te ściśle i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) zwanego dalej „rozporządzeniem”. Jednakże nabycie uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze podlega dalszym ograniczeniom. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik ma obowiązek wykonywać ją stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na danym stanowisku pracy w świetle § 2 ust. 1 rozporządzenia.

W myśl art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, przy czym wiek emerytalny powyższej kategorii pracowników, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których pracownikom tym przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny, „celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Przesłanką konieczną do przyznania prawa do rekompensaty jest wykonywanie pracy w warunkach szczególnych przez 15 lat w pełnym wymiarze czasu pracy.” (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 12 września 2017 r., sygn. akt III AUa 956/16)

Organ rentowy nie uwzględnił odwołującej okresu zatrudnienia K. T. od 2 września 1968 r. do 31 lipca 1988 r. w Fabryce (...) S.A.” w W..

Okres wykonywania tego rodzaju zatrudnienia stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy zgodnie z § 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku. Tym samym zgodnie z przepisami § 2 rozporządzenia, tylko praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy może zostać uznana za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych.

W świetle przepisów wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo - branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 3 grudnia 2013 r., I UK 172/13; z dnia 19 marca 2012 r., II UK 166/11; z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10).

Sąd zauważył, że w dacie wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji możliwość dowodzenia była ściśle ograniczona przepisami Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r., Nr 237, poz.1412). Z tego też powodu ubezpieczony ubiegając się o świadczenie obowiązany był do złożenia na etapie postępowania wyjaśniającego przed organem rentowym zgodnej z przepisami dokumentacji potwierdzającej jego zatrudnienie w warunkach szczególnych. Odwołujący przedłożył świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 23 listopada 2016 r., które w ocenie organu rentowego zawiera różne pozycje wykonywanych prac w odniesieniu do jednego stanowiska pracy tj. ślusarz - wyrównywacz tarcz szlifierskich, które odnosi się tylko do poz. 78 i nie zawiera istotnych danych celem przyznania rekompensaty i w konsekwencji - wobec ograniczonej dopuszczalności zastosowania innych środków dowodowych w postępowaniu przed organem rentowym (np. zeznań świadków) – nie mógł nabyć prawa do świadczenia.

Sąd podziela utrwalone i zachowujące dalszą aktualność stanowisko orzecznictwa (odnoszącym się bezpośrednio do wcześniej obowiązującego aktu prawnego regulującego kwestię postępowania przed organami rentowymi tj.

Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń - Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm., które zostało następnie zastąpione Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe - Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz.1412) - w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w treści Rozporządzenia w sprawie postępowania dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 roku, sygn. akt II URN 3/95). W postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązują odstępstwa od ogólnych zasad dowodzenia podyktowane dążeniem do pełnego i wszechstronnego rozstrzygnięcia wszystkich kwestii spornych. W praktyce oznacza to, że w postępowaniu tym dopuszczalne jest wykazanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, także wówczas, gdy z dokumentów wynika co innego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1995 roku, sygn. akt II URN 23/95). W trakcie postępowania dowodowego w sprawach z ubezpieczenia społecznego, mogą być przeprowadzane wszelkie dowody przewidziane przepisami kodeksu postępowania cywilnego, w tym także dowód z zeznań świadków, w celu udowodnienia wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia (odmiennie niż w trakcie postępowania przed organem rentowym), ale wiarygodność i moc wszystkich dowodów jest oceniana przez Sąd według jego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 czerwca 2007 roku, sygn. akt III AUa 482/07, Apel.-W-wa 2008/1/154). W ocenie Sądu Okręgowego powołane powyżej tezy, wyrażone w orzecznictwie, w sposób jednoznaczny wskazują te okoliczności, których spełnienie jest niezbędne dla ustalenia prawa do świadczenia zgodnie z przepisami ustawy o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a ponadto wskazują te uprawnienia strony, które umożliwiają dowodzenie swoich racji zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak też w postępowaniu przed sądem powszechnym.

Przechodząc do meritum Sąd zważył, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że praca świadczona przez odwołującego w Fabryce (...) S.A. w okresie od 2 września 1968r. do 31 lipca 1988r. na stanowisku ślusarza – wyrównywacza tarcz szlifierskich, była wykonywana w warunkach szczególnych, w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w dziale III w pozycji: 78 - szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne, 83 - lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych.

Mając na uwadze powyższe Sąd ocenił, że ubezpieczony spełnił przesłanki pozytywne, by uzyskać prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych, a mianowicie udowodnił, że przepracował 15 lat w warunkach szczególnych. Jednocześnie nie zaistniały te przesłanki negatywne, które wykluczyłyby możliwość uzyskania rekompensaty.

Sąd zatem zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych.

Jednocześnie Sąd związany dyspozycją wynikającą z art.118 ust.1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych uznał, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia. Sąd jest zdania, że ustalenie dla wnioskodawcy prawa do świadczenia wymagało przeprowadzenia postępowania sądowego, w tym dowodów osobowych z zeznań świadków, z zeznań ubezpieczonego w charakterze strony oraz z opinii biegłego sądowego specjalisty ds. bhp. Dopiero analiza tego materiału dowodowego i jego konfrontacja z materiałem dowodowym w postaci dokumentów umożliwiła ustalenie prawa ubezpieczonego do świadczenia emerytalnego. Równolegle Sąd miał na uwadze, iż organ rentowy, jako organ administracyjny, jest

związany ścisłą wykładnią i stosowaniem przepisów prawa, a co za tym idzie występowanie nawet drobnych błędów w złożonych przez odwołującego świadectwach pracy uniemożliwiało wydanie prawidłowej decyzji już na etapie postępowania przez ZUS.

Z tych właśnie przyczyn Sąd orzekł jak w pkt.2 wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714) biorąc pod uwagę nakład pracy pełnomocnika i charakter sprawy.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)